

— А-а, зная, зная, — рекла жената като опитала.
 Минали се години. Дѣдо Господъ пакъ заминалъ
 край орача и го попиталъ:

— Кой те научи тъй да орешъ?

— Господъ ме научи, — рекълъ орачътъ.

— День да орешъ, година да ядешъ, — благословилъ го той и си заминалъ доволенъ отъ умния отговоръ на орача.

Заминалъ прѣзъ селото. Сжщата оная жена пакъ тъкала.

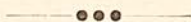
— Кой те научи тъй да тъчешъ, снахо? — запиталъ я старецътъ.

— Кой ще ме научи? Сама — самица, бърза — бързица, — отговорила сопната жената.

— Година да тъчешъ, подъ мишница да го носишъ, — благословилъ я дѣдо Господъ.

И затова сега орачътъ день оре, а за цѣла година наорва. А жената тъче цѣла година, и все не може да намогне и облѣче дѣцата си.

Ал. Спасовъ

Пеперудка

Кацна пеперудка пѣстра

На зеленичко листце.

Азъ посегнахъ и съ два прѣста

Я уловихъ за крилце.

Тя въ ржцѣтъ ми трепере,

Шава дълги пипалца . . .

О, хвъркни си, пеперудке,

Съ твойтъ шарени крилца!

В. Ив. Стояновъ

Съ тая книжка изпращаме „Слънчице“, брой 4.

Редакторъ: Елинъ-Пелинъ

Уредникъ: Ал. Спасовъ